

Κι' ἂν εἶσαι πεγγελιάθνης
μ' ἄλιον νοῦν ἀκόμα,
καὶ νόημα μὴν πέννης
τοῦ Βασιλέα ἔσ' τὸ στόμα.

Μὴ φαίνσαι στωμίλος,
ἄλλιος ἢ Κορδῶνα,
τῆς Βασιλείας στόλος
καὶ μαρμαροκόλωνας,

Μ' ἔνα βαρῦ λουκίτο
σοῦ στέλλει τὸν Ρωμῶνα,
καὶ τότε, Περικλίτο,
τί θίλεις νὰ σοῦ κάνω ;

Π. — Μὴ μοῦ τὸ λέε, καυμίνας,
καὶ τὸ κορμί μου τρέμα,
κι' οἱ κρόταφοί μου καίνας
καὶ ρίχνω τὸ καλίμα.

Βλέπεις ἐκεῖ τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος,
ἔπου δεσπόει κραταιὸς τῆς κόρυζας ὁ θρόνος ;
βλέπεις τὴν γῆν τῆς Χαναάν, τὸν τόπον τῶν Ἀγγέλων ;
ἐκεῖ παντὸς καλεμαρὰ διαγελῶ τὸ μέλλον.

Δός μου λουκίτο ἡγήγορα τὸ στόμα μου νὰ κλείσω,
δὲν ἔχω γλῶττη νὰ σοῦ πῶ καὶ γλώσσα νὰ μιλῆσω.
Ἄδονατον νὰ κοιμηθῶ σὺν τῷ Χαμίτ Σουλτάνο,
καὶ μόλις τὰ μεσάνυχτα ἔσ' τρώχη μου ξεπλώσω
βλέπω ἔμπροστά μου ξυπηνητὸς τὸν κύριο Ρωμῶνα
καὶ πίστω ἔμπρός τοῦ μερούρητα νὰ τὸν ἐξελίσσω.

Ἐκείνος ἄνω ἀπηνῆς μοῦ ἐρουρνεῖαι μῆνυσιν
κι' ἐγὼ θρηῶ τὸ ροικιὸ τῷ καθένω μοῦροῦ μου,
κι' ἀπὸ τὸν τρέμον, Φασουλῆ, καὶ τὴν σφοδρὰ συγίτησιν
χιλίαις φοραῖς σπῆνομαι καὶ τρέχω πρὸς νεροῦ μου.

Φ. — Κι' ἐγὼ, βρὶ Περικλίτο μου, μετὰ γυμνοῦ πασαγάνου
νομίζω πὺς μὲ κωνηγῶ τὸ φάσμα τοῦ Ρωμῶνα,
κι' ἐν μέσῳ τέσων συμφορῶν καὶ τόσων σκολοζίστης
καταδιώκομαι σκληρῶς σὺν παλαιῷ Ὀρίστης.

Π. — Νάτοςτι θαρρῶ πὺς ἔρχεται...

Φ. — Πόδός, μωρὲ, ποῖδός ;

Π. — Ἐκείνος.

Φ. — Κρύψι με, Περικλίτο μου, γιατί θά γίνῃ θρηῶς.

Π. — Νάτοςτι τρεχάτος ἔρχεται Ρ ω μ η ο ῦ νὰ κατασχίσῃ.

Φ. — Θαρρῶ πὺς ἔπειρα καὶ τρυχαῖς μαζί του νὰ μάς δίση.

Π. — Βεῶθηκα τὰ ψέμματά καὶ πᾶνε πῆ τὰ γέλοια μου.

Φ. — Ἄλοι ἔστην Φασουλῆ μου, ἄλοι καὶ ἔσ' τὰ μουρέλια.

Π. — Σὶ χαϊρετῶ μὲ δάκρυα μεγάλα σὺν τοῖς βώλους. [μου]

Φ. — Ἀφίνω γιὰ ἑτοῦς φίλους μου καὶ ἑτοῦς δικούς μας

[δλους,

καὶ κῶδωνας καὶ τὰ μαλλιά, ποῦ μ' ἔκαναν σὺν δίκω,

τρέχω νὰ βρῶ τὸν Ρέπουλη, νὰ βρῶ τὸν Κουσουλάκο.

Φ. — Ἀφίνω γιὰ ἑτοῦς φίλους μου, ποῦ χωρατάδες παῖω...

πρὸς τί κι' ἐμὲν ἄδίσμευτον νὰ μὲ κρατῶν ἀκόμη ;

εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω

τὸ τί θά πῶν Συνατάγματα, θεομοί, χρισμοί καὶ νόμοι.

Καιρὸς νὰ γίνουν κι' εἰς ἐμὲ διατυπώσεις τόσαι

καὶ ν' ἀπαγάγουν δέισμον κι' ἐμὲ πρὸς τὸ σταυρῶσαι.

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος...

τίς ἐισελίσουστ' ἐν αὐτῷ μετὰ λαμπρῶς πομπῆς ;

ὁ ριζοσπάστης τοῦ Ρ ω μ η ο ῦ κι' ἀνάρτητος φημερῶνος,

ὁ λάμπων κι' ἐκ τῶν ὀπισθεν καθὼς τυρολαμπῆς.

Οἱ νόμοι δὲν ἐγράφσαν γιὰ νὰ γενῶν κοῦρελί

κι' ὅταν ὁ νόμος θίλῃ,

ὄρείλεις τὸν πύχνα σου νὰ κίψης ταπεινῶς
χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸ βαρρῆ σπουδαῖον γαγονῶ.
Εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιὰ, κι' ὁ νόμος νὰ δουλίῃ
πρὶν πάρωμε κατῆφορο κι' ἡμεῖς ἡ παπαρδῆλαις,
καὶ τότε τὸ Βασιλεῖον τοῦ νόμου θά σαλίῃ
καὶ τότε μὲ τὸ Συνατάγμα τυλίξεται σαρδῆλαις.

Ἵταν ὁ νόμος μᾶς κερῆ
ἑτοῦς παλιούς Στρατῶνας,
καινεὶ δὲν πρέπει ν' ἀπειθῆ...
δὲν μᾶς βαστά ;... μεταβολῆ,
ἰδὼ τὸ Δίκαιον λαλεῖ
κι' ἡ Θέμις τῆς Κορδῶνας.

Καιρός κι' ἐγὼ τὴν δύναμιν τῆς Θέμιδος νὰ μάθω,
αὐτὴ θά φέρῃ τῶν κακῶν ἐντελεστέτην ἰακίν,
ἄρατε πύλας φυλακῆς κι' ἂν εἰμαρταὶ νὰ πάθω
τοῦ Φερικυδῆ τοῦ σοφοῦ τὴν ἐνδοξὸν εὐθείριαν.

Ἐγείρου, νόμος, κι' ἄρχιστε τὸ καθέστω νὰ σκίψης...
γυναῖκα, νέρχισαι συχὰ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπης,

στέλλε μου πάντα μπόλικα τσιγέρα καὶ ταμπάκο,
φέρνε καὶ βύσσινον γλυκὸ, φέρνε καὶ κουκουάρη,
νὰ καρδαμῶσω μὲ χαρὰ καθὼς τὸν Κουσουλάκο,
ποῦ μὲς ἑσὶ φίσκο ἄχυνος κι' ἔγινεκε μανέρι.
Τὸν Φασουλῆ σου μὴν ξεχνᾶς, μὰ καποτ' ἐκεῖ πέρα
πέρνε μαζί καὶ τὰ παιδιὰ, καρπούς θερμῶν ἐρώτων,
καὶ φέρουσα παράδειγμα τῶν ἄθλιον πατέρα
ἐμφύσα τους τὸν εἰσακμὸν ὑπὲρ τῶν καθεστῶτων.
Τὸν Φασουλῆν ἐν φυλακῇ καινεὶ ἄς μὴν ξεχάνῃ...
στέλλε μου καὶ τὸν σκύλο μου παρῆ νὰ μὲ κἀνῃ.

Μὴν κλέψης, Φασουλῆνα,
γιὰ μένα τὸν κρητῆν,

κι' ἡ Θέμις εὖτως ἀπαιτεῖ, λεικοφοροῦσα κέρη...

δικαίαν τὴν φυλακίαν καὶ νόμον ἠθωρεῖ.

Ἵ νόμος καιρὸ ἀνώτερον καινεὶ δὲν χωρῆσαι.

Ἵ ἴσους καὶ ὄλα θεωρεῖ κι' αὐτοῦς τοὺς Κορδονάτους,

στέλλε καὶ τὴν γαιθῆρα μου ἀπίω νὰ γαρκίρῃ

τὸ κύρος τοῦ Συνατάγματος καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους.

Π. — Ἄς σπείσωμεν ἑσὺν Θεοῶρην μετὰ θεμῆς δέησιως

κι' ἴσους καὶ πάλιν τῶχμων γενναίας συχωρῆσιως.

Φ. — Ἄς σπείσωμεν, ἄς σπείσωμεν μὲ θαρρῶ καὶ μ' ἴλιπο

πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα, τῶν νόμων τὴν κρηπίδα.

Ἀδέσχις θερμοτέτη τῆς εὐαδὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν δεσπότην τῆς Ἑλλάδος.

Φ. — Ἀρχικρονοκλήπασαδικτατορλιγλάμα,

κατίθα λίγο κι' ἄκουσε καὶ τὸ δικά μας κλάμμα.

Ἦλθαμ' ἰδοῦ γονατιστοὶ ἑσὶ πόδα σου νὰ πείσωμε

καὶ μὲ στυλοκτυπήματα νὰ σὶ παρακαλίσωμε,

καὶ τώρα σ' ἔξορκίζω ἑσὶς δὸ σου φασορῆταις

νὰ λυπηθῆς κι' ἡμᾶς τοὺς δὸ τοῦς κίψοφκαμλίταις.

Π. — Ἐγὼ, μπάριμα Θεοῶρηκῃ,
πρὸς ἐκείνους ἐξ ἡμῶν,
ποῦ σπᾶνουν μπαρῆκα,
λέγω πάντα μὲ θυμῶν :

Εἰγιατί, βρὶ καλακαράδες
καὶ δεαδῶλου μασκαράδες,
σκοῦζετε ἑσὺν Δεληγημῆνη
πὺς δὲν πρέπει νὰ ξεχάνῃ

τὰς σκηνὰς τῆς Καρχαλοῦς
καὶ τὴν κόκκινον τὴν σκούφισα,
καὶ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς,
ποῦ καρῶνιζα ἔβηκαν κούφια,
καὶ τὰ προηγουσιμάντα,
τὰ παντοῦ σχολιασθέντα;

Λίγω καὶ ὅτ' ὄν Φασουλῆ
ἔταν περὶ σοῦ λαλή:
« Ἄν ὁ Θεόδωρος ποτὲ
κόκκινον ἔφορουε σκούφο,
ἄλλ' ἱκεῖνος, βρὶ κουτί
καὶ βλακέντιε καὶ μπουφο,
ἦτο Θεόδωρος ἀνάρτητος
καὶ Βουλγαροκτόνος λίων,
κι' ἰθακτίσθη Μπουναπάρτης
καὶ μεγάλος Ναπολιάν,
Βασιλεὺς τῶν Βασιλείων.

« Τίτορος ἦταν, τίτορος μείνει,
ἕνα κἀπὶ ποῦ σημαίνει,
κι' εἰςεῦρε, βρὶ φουκαρά,
μὲς ὅτ' ὄν λέγων τὴν ἀνάρτη,
πὺς ἡ σκούφισα μὴ φορὰ
θὰ γενῆ χρυσὴ τιάρα.

« Εἰς ἀνθρώπους σὰν καὶ τοῦτον, ποῦ παράσθημα σωριάζουν,
διὰ πᾶνε καὶ ταιριάζουν,
ὁ δὲ κόκκινος ὁ σκούφος νέαν ἀγίλην τοὺς προθέτιτε,
ἄλλ' ἡμεῖς οἱ Φασουλῆδες, ἄλλ' ἡμεῖς οἱ Περικλιτοί,
μὲ τί μούτρα, μὲ τί τίτλους καὶ μὲ τί περιγαμηνὰς
θὰ τομῆσωμεν ὄσειας καὶ γρῦλλισσωμεν φωνάς;

« Μία σκούφισα, βρὶ βουβάλι,
παρόλοσκακκινωπὴ
ὅτ' οἰκὸς μας τὸ κεράφι
φαίνεται ἀλοχος κι' ἄντροπὴ.

« Κι' ἂν ὅτους ἔρχονταί οἱ σκούφοι
δίνουν δόξαις περσογαῖς,
μὰ γιὰ ἡμᾶς, μορὶ μαγκούφης,
θᾶναι μόνον Μενδέρσεται.

« Ὅλοι βγαλίετε τὴν σκούφισα, βγαλίετε τὴν, φαμπαρόνι,
καὶ κανεῖς μὴ τὴν λερώνη,
ἐπειδὴ καμμιὰν ἡμέρα τὸ Κορόνι μας ἔν πίσση,
πιθανὸν νὰ τὴν ζητήση καὶ νὰ τὴν ξαναφορήση,
καὶ γιὰ τοῦτο, πατριώται,
πρέπει νὰ τὴν εὐρη τότε
παστρικὴ σὰν τὸ ἕψηλό του, παστρικὴ σὰν τὸ καστόρι,
δίχως νάναι λιγδισσμένη καὶ τῶν ἄλλων ἀποφορῆ.

Τίτορα λίγω νύκτα ἡμέρα
καὶ τοὺς πύρω τὸν ἀέρα,
δμως σὺ, Μαχαραγιά
καὶ Δικτάτορ πάσης γῆς,
μὴ μὰς στείλῃς σὰν τραγιά
εἰς τὸν τόπον τῆς σπαγῆς.

Φ. — Ὡ ρόδον μας ἀμάραντον, καμήλιε, μαργαρίτα,
κυπαρισσίνιο μου κορμὶ κι' ἄσπρη μου φαβορίτα,
ρίξε καὶ κατιπάνω μου τὰ τρυφερά σου μάτια
κι' ἐγὼ γιὰ σίνα γίνομαι σαράντα δὴ κομμάτια.
Γιὰ Σουμαδάκια γάνομαι, γιὰ Θεοδωρὴ παιδίνο,
γιὰ τὸν Κορόναρομπιχαρ σχιζῶ τὴν γῆ καὶ μπάνιο.

Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐνοιεζ τὸ στόμα μου θρασύ,
μῆτε τὴν σκούφισα ἔφορεα, ποῦ λαμπρυνεῖς ἐσύ,
κι' ὅταν ὁ Περικλιτός μου καμμιὰ φορὰ μὴ κραιπνῆ
εβάλτην καὶ σὺ, βρὶ Φασουλῆ, νὰ ἴδω πὺς σὺ πηγαίνεις,
ἐγὼ φερῶντας τρικαντὰ
ὅτ' ὄν Περικλιτόν ἀπαντῶ:
« Ὁ Θεοδωρῆ, τὴν ἔφορε κι' ἐγὼ νὰ τὴν λερώσω;
δὲν θέλω νὰ τὴν ξαναπῆς νὰ μὴ εἰς μπαγαλωρώσω.»

Λυπήσου με, Κορδόνερ, στάσου νὰ σοῦ 'μλήθω,
ὄς μου τὸ χεῖρι ποδοπέφει νὰ τὸ κταφιλίσω.
Δίξου μοι 'στὸν Νυμφῶνα σου καὶ μὴ μ' ἀποκηρύττης,
ἔγω κ' ὅπῳτ' ἀναψῆ τὸ ξηρικό τῆς Κρήτης,
καί μ' ἐρωτῶσαι κἀποτὶ κανίνας φαλατῆς
τί τάχατ' ἐκίπεσαι καὶ τί νὰ μελετῆς,
εἰς δλους ἔλεγ' ἀσκασμός κ' ὑπομονή, βρὶ νάνοι,
κ' ὁ Θεωρῆς τὸ θαύμα τοῦ θά μὰς τὸ ξανκκάη.»

Καὶ ὄς τοῦ κ' ἔμουρμουρίζε ἡ καθεμιά μαγάρη,
μὰ σὰν ἐπῆρανε φωτῆς τοῦ στόλου τὰ φουγάρη,
ὅταν κ' ἡ Μίρα κ' ἀπνίξε σὰν νῆταν μαγειριῶ
καὶ νέον θάρρος εἰδείξε ἀνέλπιστο κ' ἀντρίκι,
τοὺς εἶπα «ὄν σὰς τέλεγα, μωρὴ κρηναριῶ;»
κ' ἔειπεν βουδωθήκασι καὶ μύπαν «ἔλας δικη».

'Ἐγὼ γὰρ σίνα πάντοτε καὶ τί καλὰ δὲν ψάλλω
κ' ἀλάργα καὶ κοντὰ σου;...
Ἔγω κ' μὲ τὸν Σώλοβουρ τῶν Ἀγγλων παραβάλλω
τὴν ἰσοχότητά σου,
κ' ἔμπρὸς 'στὸν γίρο τοῦ Μωρᾶ, 'στου κόσμου τὸν μπαμ-
τὸν βρίσκω μίξ νοῦλα. [πούλα,

'Ἐγὼ σὲ λίγω κ' ὅμοιον μ' ἔκείνους τοὺς Λαπίθας,
ὅπου τὸ πάλ' ἐνίκησαν τοὺς γείτονας Κενταύρους,
καὶ εἰχως νῆμα Δῆμηρχος, τοῦπικλην Κολοκούδας,
γαεράω τοὺς θριάμβους σου καὶ τοὺς Μεγαλοσταύρους,
καὶ σκούω σὺ πῶς ἔλυσε τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης
καὶ λάμπει σὰν Αὐγερινός καὶ σὰν Ἀποσπερίτης.

Κ' ἂν μοῦ πῆ ποτὶ κανίνας ἀπείτατος σελιάρης
ὅτι θίλει γὰρ Δικτάτωρ τῆς Ἑλλάδος νὰ ποζάρη,
τότε τὴν φωνὴν ἐνταίνων
ἔτσι λίγω πρὸς ἔκείνον :

«Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, κατὰ πάντ' ἀμμοῖος νοῦς,
ἀποριεῖς τὰ συνήθη καὶ τοὺς τόπους τοὺς κοινούς,
Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, χρυσάλλης τοῦ κράτους κούρη,
δὲν πετᾷ μὲ τὴν μουτσούνα τοῦ παλτροῦ κοκκινασκούρη,
Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, Παντοκράτωρ εὐσταλής,
θίλει τώρα νὰ πεταξῆ πρὸς τοὺς κήπους τῆς Αὐλῆς.

«Θεωρῆς ὁ κύριός μοι θὰ προκίψη κατ' αὐτὰς
φοβίρας Σιγχοσελάκης καὶ Δερβίσης καὶ Σορτάς,
Θεωρῆς ὁ κύριός μοι μίς 'στους τρίχοντας λιμούς
θὰ βυζάξη κατὰ βάθος καθὲ νόμου τοὺς χυμούς.

«Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, ποῦ τὸν ἐπῆσαν θυμοί,
δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς ἀπίστους μίς 'στὸν νόμον τὸ Τζαμί,
θὰ προσάγεται δ' εἰς τοῦτο μὲ φωνὴν δ' ἄ π α σ ὦ ν
φίρων πλῆθος ἀδιάνων μελισσῶν μελισσῶν.

«Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, πάντ' ἀνήσυχο κεφάλι,
θίλει πράγματα κινουρίνα κ' ἄλους μέσα θὰ μάς βάλῃ,
Θεωρῆς ὁ κύριός μοι, πρῶτος βλέμης τοῦ Σουλτάνου,
τώρα βάλθηκε νὰ πικίη καὶ τὸν ρόλο τοῦ τυράννου,
Θεωρῆς ὁ κύριός μοι καὶ φωστήρ τῆς Καρχαλοῦς
ὅποιον ρόλο καὶ νὰ παίξη δὲν χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.»

Π. — Σὲ τὸν μακκαριώτατον, δὲν τρίμιε πάσα γῆ,
εἰ κ' ἡ ψυχὴ μου σήμερον θαρροῦσα σ' εὐλογεῖ,
εἰ τὸν διέποντ' ἀπαρῶς ὑπόσασθον ἀκάτιον,
εἰ τὸν περιβαλλόμενον τὰς φλόγας ὡς ἱμάτιον,

σὲ τὸν συγκαταβῆοντα πρὸς δὲν ἔμπρὸς σου κλαίει,
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς ἐν εὐκτιρημοῖς κ' ἰλίει.

Σὲ τῆς Αὐλῆς τὸν φύλακα, μὰ καὶ τοῦ Κεντρικού,
εἰ τὸν ἀνταποδίδοντα καλὸν ἀντὶ κακοῦ,
εἰ τὸν εὐλατιούντα τὰς ἀμαρτίας πάσας,
τὸν ἐν κηνοῖς θελόσαντα τὰς κυνάξας θλάσας.

Θεωροῦλα τὸνομά σου
καὶ καπνὸς τὸ φουσημά σου.

Σὲ τὸν θεόμενον
νικῶν εὐκλείας,
εἰ τὸν ἰώμενον
πολλῶν κοιλίας.

Σὲ τὸν πικνοῦντα
καπνὸς καὶ νιφῆ,
εἰ τὸν ποιοῦντα
πολλῶν τὸ κίρι.

Σὲ τὸν κηκίζοντα
τρελοῦς ἀγῶνας,
καὶ φυλακίζοντα
τοὺς Μακεδόνας.

Σὲ τὸν ποιοῦντα
Συνδοίκους
παθαίνων ποῦντα
καὶ κωλικούς.

Σὲ τὸν ἀρμυζοντα
τὴν ἀρμονίαν,
κ' εἰς δλους κρῶζοντα
εὐδομιονίαν.

Σὲ τὸν ἀγγέλλοντα
πῶς πλοῦτος εἶμι,
κ' ὅμως μὴ θίλοντα
πληρώσαι χρεῖη.

Σὲ τίλος πάντων,
πηγὴ ταλάντων,
θεομῶν ἀρχάντων
σελαγισάντων
ὡς ἀκαμάντων,
γίγα γιγάντων
καὶ Κορυθάντων,
τρὶς ἀναθάτων
καὶ καταθάτων.

Φ. — Ἀπὸ Ρωμάνους καὶ λοιποὺς τὸν ἠμνητὴν σου σώσω...
ἄχ! μὴ μὲ σταίρης φυλακὴν στεφάνηα νὰ σοῦ πλιξω,
τοὺς ἄλλους δλους, Κόρδονε, μίς 'στὴν κατώγα χῶσε
κ' ἔμεινα μόνον ἄρησε νὰ τοὺς γελῶ ἀπ' ἔξω.

Μὴν ἀρήσης μίς 'στὴν πείνα
τὸν χορτάτο Φασουλή,
τὰ παιδιὰ, τὴν Φασουλίνα,
τὸ γαϊδουρί, τὸ σκούλι.

Ἄχ! ἔλιγες, Δεσποτῆ,
τὴν γνωστὴ τὴν φαιμελιὰ
τοῦ ξυλινοῦ πατριότη,
νὰ εἰ λὴν Βασιληᾶ,
καὶ νὰ ψάλλῃ 'στους αἰῶνας
τὴν αἰδίον τιμὴν
καὶ τὸ κράτος τῆς Κορδόνας...
ἀλληλοῦσα κ' ἀμῆν.